

Földes

é v k ö n y v

2003

Tartalom

Igazgatói köszöntő.....	4
ifj. Zámborszky Ferenc öregdiákunk visszaemlékezése	6
Eseménynaptár.....	8
A 2001/2002-es tanév versenyeredményei.....	19
12. A.....	26
12. B.....	36
12. C.....	48
12. D.....	60
12. H.....	74
Iskolánk tanári kara a 2002/2003-as tanévben.....	92
A diákönkormányzat vezetősége a 2002/2003-as tanévben	93
Iskolánk tanulói a 2002/2003-as tanévben	93
2002-ben érettségizettek névsora	104
Az iskola irodai és technikai dolgozóinak névsora	105
Köszönet.....	106

Kedves végzős diákok!

Földes
Ferenc
Gimnázium
Évkönyv

2003

Az előző
évkönyvünk
hagyományát
kivántuk folytatni,
amikor arra kértük
ifj. Záborszky
Ferencet, egykori
diákunkat, hogy
emlékezzen vissza
az iskolánkban
eltöltött évekre.
Szavain, üzenetén
érdemes
elgondolkodnunk.

Sok változás történt az elmúlt 10 év alatt, amióta kikerültem a Földes Gimnázium falai közül. Biztos vagyok benne, hogy a Földes sem ugyanaz a Földes már, – nem is lehet ugyanaz – de minden bizonnyal hasonlóan jó tanácsokkal igyekeznek útnak indítani diákjait, mint évekkel ezelőtt. Ezek nem olyan tanácsok, hogy ezt vagy azt „csináljátok, Fiaim” – emlékezve vissza volt osztályfőnököm, Pirkó Béla tanár úr szavaira. Inkább olyan útravalók, mint a versenyeken szerzett pofonok – amikor „jönnek a fúróval” –, vagy éppen a szerencsésebbek számára a sikerélmények. Valahogy az élet is így fog majd működni: hol elhalmoz különböző jókkal, hol pedig szembesülni kell keménységével. A legfontosabb azonban az, hogy minden körülmény között legyen akaratotok célt kitűzni magatok elé és ahogy az erőtökből telik igyekezzetek is megvalósítani azokat. Ez az az útravaló, amit én kaptam volt iskolámtól és mindaddig átsegített a felmerült nehézségeken is.

Most legtöbbször az érettségi és a felvételi vizsgák szorongását élitek át. Túl vagytok egy talán nehéz döntésen, amivel kitűztétek magatok elé, hogy hová is menjete továbbtanulni. A korábbi évkönyvekből tudom, hogy vannak, akiknek ez nem is okozott egyáltalán fejtörést. Talán éppen gyermekkori álmukat igyekeztek megvalósítani és a cél már eleve adott volt. Bevallom, én nem ebbe a kategóriába tartoztam. Gyermekkori álmomhoz, hogy buszsofőr legyek, nem lett volna szükségem arra, hogy matematika tagozatra járjak. A „Kis Matematikusok Baráti Köre” indított el ezen az úton. „specmatos” osztályban a heti tíz matek óra plusz szakkör mellett nemcsak a többi tantárgyra, hanem fizika és kémia versenyekre is készültem. Őszintén szólva a kémia tetszett mindezek közül a legjobban. Először valószínűleg a sikerélmény miatt, majd pedig a kísérletezések miatt. Sajnos az órai demonstrációkon kívül csak néhányunknak, akik a verseny első fordulóján túljutottunk, adatott meg ez a kivételes lehetőség, hogy mindenféle lötytyöket öntözgetve egymásba egy varázslatos világ táruljon fel előttünk. Persze hamar kiderült az is, hogy mindez a „játék” nem is teljesen veszélytelen. Amikor felszaladt a pipettából a torkomba a kénsav, hirtelen csak annyit jegyeztem meg: „olyan citromos íze van”.

A számítástechnika is akkortájt kezdett lassacskán beszivárogni a mindennapi életbe. Az első évben még a szakkörön csak az iskola egyetlen méregdrága csodagépén, egy IBM PC-n ismerkedtünk a Turbo Pascal-lal. Három év elteltével pedig már elérhetővé vált, hogy otthon is ki-ki a meglévő ZX Spectrumot és Commodore 64-est lecserélje egy-egy XT-re. Aztán persze minden felgyorsult, és szinte egy-egy évnek sem kellett eltelnie, hogy AT, 386SX, DX, 486, majd Pentium legyen a menő.

Visszatérve a pályaválasztásra: nem volt könnyű a döntés. Úgy éreztem, hogy a kémia megy a legjobban, így a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karának nyílt napjára készültünk néhány osztálytársammal együtt. A BME-re sikerült is könnyedén odatalálni, de az egyetem épületei között barangolva végülis egy viszonylag új szak, a mérnök-fizikus szak tájékoztatóján kötöttünk ki. Érdekesnek tűnt mindaz, amit a modellalkotásról, a számítógépek alkalmazásáról itt hallottam,

olyannyira, hogy eldöntöttem: ide jelentkezek. Mivel a legtöbb helyre, ami korábban számításba jött, a fizika volt a felvételi tárgy, így már harmadiktól a fizika fakultációra jártam. Bár a BME-re éppen abban az évben nem kellett felvételizni, a fakultáció mellett még eljártam édesapám felvételi előkészítő tanfolyamára is.

Már az érettségim szembesültem azzal, hogy nem választottam könnyű szakmát. Egy fizikai kísérlet értelmezése bizony elég nehéz feladatnak bizonyult. És ez folytatódott az egyetemen a bonyolultabb mechanika feladatokkal. Szerencsére rengeteget segített az, hogy az első félévben analízist, deriválást, integrálást nem kellett tanulnom. Ebben előnyt jelentett a specmat. A gimnáziumban nagyon jó volt, hogy addig kérdezhettünk tanárainktól, ameddig nem sikerült megérteni valamit. Nem számított, hogy egy ábrázoló geometria feladatot órákig tartott megérteni, Pirkó tanár úr türelmesen elmagyarázta újra és újra, amíg hirtelen világossá nem vált. Hohl tanárnő sem haragudott meg, amikor egy vers értelmezésével nem értettünk egyet és lázongtunk ellene. Az egyetemen ugyanakkor körülbelül a harmadik évtől nyilvánvalóvá vált, hogy nem lehet mindent az utolsó betűig átrágni és megérteni, mert nincs rá idő. Másrészt van, amit nem is lehet „levezetni”: tanultunk olyan új dolgokról, amit még most sem teljesen értenek a fizikusok és még jelenleg is aktív kutatás tárgyát képezik. Ekkor kezdtem el rádöbbenni arra, hogy minél jobban elmélyül az ember valamiben, annál inkább rájön, hogy milyen keveset is tud és még rengeteg az ismeretlen előtte. Tulajdonképpen ez hajtja előre a kutatást is: keresni a megoldatlant és próbálni kérdésekkel minél közelebb kerülni a megértéshez.

Az egyetemen is rengeteg alkalommal választás elé kerül az ember. Sokan már az elején szembesültek a választás szabadságával, amikor magatoknak kell összeállítani az órarendet. Hamar rá kell azonban jönnötök, hogy a szabályok útvesztőjében ez a szabadság egyáltalán nem teljes és a céljaitok megvalósításához kitarásra és figyelemre van szükség. A döntést azonban soha se hamarkodjátok el. A szakirány választásánál én teljesen hasonló cipőben jártam, mint a pályaválasztásnál. A négy szakirány – optika, nukleáris technika, anyagtudomány és kondenzált anyagok fizikája közül a legutóbbi az első öt félévben számomra mindig túlságosan távolinak, elméletinek tűnt. Egy kari szilárdtestfizika versenyben ekkor sikeresen vettem részt és jutalomként betekintést nyertem Mihály György professzor úr laboratóriumába. Itt hamar megtaláltam azokat a feladatokat és kihívásokat, amelyekkel szívesen foglalkozom azóta is. A labor kellemes légköre, a kedves munkatársak – akik azóta is jó barátaim – mind hozzájárultak ahhoz, hogy a folytatás a doktori iskola legyen. Állami ösztöndíjként két és fél év alatt sikerült teljesítenem a követelményeket, köszönhetően ezt annak, hogy már jóval a diplomamunka írása előtt elmélyültem az alacsony dimenziós szerves vezetők témakörében. A doktori fokozat megszerzése óta posztdoktor kutatóként a Kaliforniai Egyetemen Los Angelesben dolgozom.

Az egyetemen, ahová most indultok, magatoknak kell majd átugrani az akadályokat és magatoknak kell megválaszolnotok a saját kérdéseiteket is. Bárhová is kerültök utána, ugyanez folytatódik. Ne feledjétek azonban a legfontosabbat: mindig legyen előttek egy cél, egy álom, amit el akartok érni, és minden bizonnyal – bár lehet, hogy néha kerülőutakkal – de el is fogjátok azt érni.